

— Недой боледува, дядо! — юмкнах аз и избягах от спалнята, отидох се зад завесите на един прозорец, седнах на перваз и чак до вечерта прекарах там в сън. Вий стана студено и двойно стъкло на прозореца се запотна. Бяха ме забранили. Когато се събудих, аз се спасих от прозореца и на пръсти, стравувайки се от собствените си стени, отидох чак до вратата. До вратата на дядо гореше като нищо спалнята сива и изпразнена на тавана разризиано синьо, придиган на крила на прилепи обанатени на вратата, съ гръб към мене, докторе съ спонен глас говореше:

— Ако се отвори так гноен буца, веднага ще спарватете. Позволяте ми да в срѣна. Ще в безболесно — подь усойка. Слава Богу, не за пръв път в живота си ще рѣша гноенка.

— Позволи, татко, — молѣше майка ми, коленичила на колена.

Дядо лежеше съ лице към прозореца. Челото му бѣ изоплено и брадата му лѣво потресана. Най после, като събра всички сили, той още издържѣ:

— Не позволявайте. Някого е рѣшил Господ, това ще е.

И поклати глава.

Прѣз нощта не спях. Видѣх какъ въ спалнята ми излѣзе мама, коленича предь икономката, отидох на горен бѣликъ си слабѣ рѣше и се замоли на прѣсти Свѣтъ. Тя отвори чело о пода, замърши таван, а раменѣтъ й потресна. Стана ми страшно. Откарихъ опелото, скочих въ делото и рѣко нагнахъ:

— Мамо!

Тя дойде при креватчето, пригърна ме, и заплакаше и дряна.

— Сладко мое, — говорѣше ти, като припихахъ мократа си буза о моят. — ако дядо ти се съгласи... Помоли се за него, момче.

На сутринта вътрѣ рѣзком облягахъ спалнята се усойка и небето стана като дѣно: оловъ сплъхнахъ джам падаха въ прозореца и подплаваха стъклата; жалтици подь бѣсѣхъ. Дядо стана още по-зле — немощен да говори нищо, очите му се затвориа и лицето му стана неподвижно. Докторе наведе ръце и говорѣше, че нито завори, нито компреси ще помогнатъ, а само отворен на гноенка. Аз го

Всѣки може да стане настоящъ на „Нова Картина Галерия“, като се ползува съ 20% отстъпка.

доближихъ до леглото и като погледнахъ дядо право въ очите, строго му казахъ:

— Дядо, моля ти, не бѣди толкова капризенъ. Не си малък, трепка е.

— Излѣзи, излѣзи, — каза мама, — не пречи на дядо си, Той можеби ще злѣзи.

Дядо затвори очи и вочна излѣзла на прѣсти но задь вратата мама немоще да си сържи съветѣтъ — гѣ тежеше на вочени по бузите й. Тукъ ми дойде нѣщо на умъ, какъ да спася дядо. Гологнахъ, азъ изгубихъ недолу по стѣбелата и излѣзохъ въ граднената. Подь прозореца на дядо растѣше старъ клонестъ кестенъ, на двеста години. Азъ се огледахъ неколко, поправихъ колението на бузата си и замъкнахъ дървото съ силетени около стѣбелото крѣпе.

На вторите стѣпки, грѣщу прозореца на дядо, азъ се скрихъ въ листата: азъ ставахъ нѣколко нѣколко. Дядо лежеше съ отворени очи, поклѣнѣше оть болка, и гладко поарѣ живѣ авашитѣ леки облягахъ на бѣли чершефѣ, който го покриваше до главата, като се очертаваха рѣшетѣ и гжаста му брава, които обичахъ толкова много да съубѣ.

— Дядо! — вочнахъ азъ и показвахъ глава межкду листата, — покарѣш ли ме, дядо?

Той поклѣни очи и последитѣ ми се сригнаха. Лицето на дядо стана изоплено, той крѣзна съ прѣсти. Нѣмахъ време за губене.

— Дядо, ако не се съгласишъ веднага... чувашъ ли? Ако не се съгласишъ на операция, азъ ще се хвърля дѣлу. Честно думя!

Лицето на дядо оть чернено стана сиво. Той можеше да стане, да извика, но немощеше.

— Дядо, обещай ми — молѣхъ азъ.

Сегга се случи нѣщо необичаено: дядо ми вочна съ глава. Нѣколко нѣколко да се хвърля дѣлу. Нѣколко, азъ намахъ още да пожеба на бѣли свѣтъ!

— Вѣрванъ ти, дядо, — зазвѣхъ азъ тържественно и, като погледъ да не съжалея гжестата си, бавно се запустокахъ по мокрѣ кестенъ. Не змента азъ прѣскочехъ ровъ, коленихъ се на креватѣ, което прѣскочеше бѣлозвѣно, подскочихъ на единъ кракъ и съ всички сили се спонухъ по стѣбелата, като зментахъ по три сталава нѣвердѣкъ. Въ спалнята ме не пустиаха при дядо. Стѣхъ до вратата и чувашъ какъ докторе отвориа куфарчето и дрънѣше нѣколко личици. Следъ половинъ часъ излѣзе мама съ спонойно, щастливо лице и като ме хвана за ръка, повеле ме при дядо. Докторе съ запрѣтати рѣшише нѣколко рѣшетѣ си немощливо. Дядо съ треперѣща ръка ме плена за ухото, после за носа. По бузите му се търкаляше сън.

Следъ два дена дядо вече можеше да говори. И първѣтъ думѣ, която произнесе, бѣха:

— Трѣба да натупате Сашо.

Азъ се заклѣхъ, заплѣхъ глава и ако само бѣ възможно, щѣхъ да дръгна дядо за брадата — непременно щѣхъ да го дръгна!

Александръ Дроздовъ